

Fristelse, ikke skal have samme Ret som alle andre Kvinder. Derom vil der vistnok ikke kunne være Strid, at disse to Bestemmelser om Tjenestepiger og Enten bør ophæves. Det tredje nye, vi foreslaa, er af mindre Bigtighed; det er med Hensyn til den saakaldte Sørgetid. Nu er Sørgetiden den Frist, inden hvilken en Enkemand og en Enke ikke maa indgaa nyt Egteskab, i Reglen 3 Maaneder for Enkemanden og et Aar for Enten, men for Almuesfolk kan den blive affortet til 6 Uger for Enkemanden og, saavidt jeg erindrer, 3 Maaneder for Enten. Vi have foreslaaet at sætte som fast Regel mindst 3 Maaneder for Enkemanden og 10 Maaneder for Enten — de Herrer ville forstaa, hvorfor vi netop have valgt dette Antal Maaneder — dog saaledes, at Dispensation skal kunne gives af Justitsministeren paa dette som paa forskjellige andre Punkter. Den Bestemmelse, vi foreslaa, stemmer med, hvad den tytte Lov foreskriver for Enters Bedkommende; med Hensyn til Enkemanden har den tytte Lovgivning ingen Regel, men her i Landet have vi i Forvejen en Regel, og vi have da ment at burde beholde den. Der kunde være Anledning til at bestemme, hvorvidt det samme skulde gælde for fraskilte. Der er jo noget underligt i, at en Enke først kan gifte sig, et Aar efter, at hendes Egteskabe er død, men at en fraskilt kan gifte sig Dagen efter, at Egteskabet er opløst. Det have vi imidlertid ladet staa hen, og afvente i saa Henseende, hvad den senere Forhandling maatte bringe. Dernæst have vi bestemt, at Kvinder skulde kunne være Forlovere. Saaledes er det ikke nu; nu tager man kun Mænd til Forlovere. Hjemmelen derfor er tvivlsom, maaske man ved Fortolkning kunde komme til, at Forloverne ogsaa kunde være Kvinder. Ogsaa paa andre Punkter bruger Lovgivningen saadanne Udtryk, at kun Mænd kunne komme i Betragtning, f. Eks. med Hensyn til, at møde i Retten eller i Forligskommissionen. Loven siger, at der skal sendes „en god Mand“, og dog er der Dom for, at der ogsaa kan sendes en god Kvinde. Man kunde derfor maaske nok ad Fortolkningens Vej komme til, at en Kvinde kunde være Forlover, men vi have ønsket at affære Tvivl, overflødig gøre Fortolkning, og jeg tror ikke, at der vil være Strid derom inden

for Lovgivningsmagten, skønt jeg vel ved, at der i de lovgivende Forsamlinger er meget stor Forskel i Synet paa Kvindens Ret. Naar jeg dog ikke tror, at der vil være særlig Strid om dette Punkt, er det fordi det i Danmark er gældende Regel, at Kvinden, hvor der er Tale om Vidnesbyrd, i alle Maader staar lige med Manden. Naar altsaa en Mand kan dømmes fra Livet paa to Kvinders Vidnesbyrd, saa vilde det være mærkeligt, om han ikke ogsaa skulde kunne gifte sig paa to Kvinders Vidnesbyrd. I andre Lande, hvor man ikke tillægger en Kvindes Vidnesbyrd samme Betydning som en Mands — saaledes er det, saavidt jeg ved, i Belgien og Frankrig — kunde der være Grund til at nægte Kvinden Ret til at være Forlover, men naar der som hos os fra gammel Tid ikke er gjort Forskel paa Mænd og Kvinder som Vidner, saa forekommer det mig, at man maa kunne gaa med til ogsaa at lade Kvinden være Forlover.

Det væsentligste ny blandt Egteskabsbetingelserne er, at vi have foreslaaet, hvad man har kaldt tvungne Egtetpagter indførte her i Landet. Den Bestemmelse, vi have foreslaaet derom, lyder saaledes: „Det skal paases, at Parterne forevise en af dem begge — om fornødent med Børge eller Kurator — underskrevet Overenskomst (Egtetpagt) om Ordningen af deres indbyrdes Forhold under Egteskabet og aflevere en bekræftet Genpart deraf til Opbevaring hos vedkommende Myn-dighed. Hvis de ønske at afgive en kort Erklæring desangaaende med det samme, skal der gives dem Beslighed dertil i en af Over-øvrigheden til dette Brug godkendt Bog, hvoraf de senere til enhver Tid skulde kunne faa Udskrift mod Betaling af 1 Kr. Egtetpagter ere stempelfri og kunne tinglæses uden Betaling. De ere derhos — for saa vidt angaar Bestemmelser om Formueforholdet, Raadigheden over Børnene, Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted — gyl-dige ogsaa uden kongelig Stadfæstelse“. Jeg skal paa dette Tidspunkt indskrænke mig til til Begrundelse af dette, at anføre følgende: Den nugældende Hovedregel om Egteskabets indbyrdes Forhold her i Landet er jo den, at Manden raader for det hele, haade over Børgene og Børnene, og Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted. Jeg tror